

מדור הבחינות

אוניברסיטת בר-אילן

מינהל הסטודנטים

מספר סידורי 1326190

מס' מח: 8
 שנת: תשע"ג סמסטר: 2 מועד: 1 מטלה: 1
 קורס: 99 111 01 מבוא למשפט העברי

המחברת נבדקה ביום: _____
 הציון: 97
 חתימת המרצה: _____
 מס' סידורי _____ מתוך _____ מחברות

1. עליך להבחן בחדר בו הנך רשום.
2. הנח ליד המשיג בכחינה את חפצך האישיים כגון: תיקים, ספרים, מחברות, מכשירים סלולריים, קלמרים וכו'.
3. אסור להחזיק בהישג יד חומר הקשור לבחינה/לקורס אלא אם הותר הדבר בכתב על ידי המרצה ורק בהתאם למותר.
4. מסור למשיג/ה על הבחינה תעודת זהות וכרטיס נבחן חתום ותקף לסמסטר בו מתקיימת הבחינה.
5. **היציאה לשירותים במהלך הבחינה אסורה בהחלט.** נשים בהריון ונבכנים באישור מתאים ראויים לבקש מהמשיג/ה לצאת. היציאה בליווי המשיג/ה ובהתאם לנוהלי האוניברסיטה.
6. נבחן היוצא ללא רשות מחברתו תפסל ותועבר לועדת משמעת.
7. יש להישמע להוראות המשיג/ה. אין לעזוב את חדר הבחינה ללא קבלת רשות. חל איסור מוחלט לכפות לנבכנים אחרים בכל עניין ודבר. **בכל עניין פנה למשיג/ה.**
8. בתחילת הבחינה מלא את פרטיך האישיים ע"ג המחברת. תלמיד שקיבל לידין שאלון ואין ברצונו להיבחן, חייב להמתין 1/2 שעה בכיתה מתחילת

שנה"ל תשע"ג סמסטר ב' מועד א'
 מס' קורס 99-111-01
 מחלקה משפטים תאריך 11/11/13
 המרצה ד"ר חנה יצחק
 מבחן חלק (אם הבחינה בשני חלקים)

ועדת המשמעת מזהירה!
נבחן שיימצאו ברשותו חומרי עזר
אסורים או ייתפס בהעתקה,
ייענש בחומרה עד כדי
הרחקתו מהאוניברסיטה.

הוראות לנבחן בנושא סריקה:
 אין לכתוב במחברת בעפרון. יש לכתוב בעט בצבע כחול כהה או שחור בלבד. אין להשתמש בנוזל מחיקה (טיפקס). אין לכתוב בשוליים משני צידי הדף. מחברת בכתב מרושל משפיעה על תוצאות הסריקה.

שם לבי! השוליים יחתכו לפני הסריקה. לכן, תל איסור מוחלט

6

6

1. הו"ר הפוסק לפי המשפט העברי הינו מתווה להלכה ומקום בו יש בין הלתי קנינה
 לפסולת/מצב - הפן ההלכתי עומד בלתי וזל פיו יפטוק הו"ר בהלכה קיים הכלל של - עקרון
 "השבת אביבה" לפי כלל זה קיימים 2 סוגי אבידות: אבידת שנתנוצא רשאי להשיא
 אצלנו - זאת בתנאי שלפי המבחן (אובייקטיבי) המאובד התיאוש מואבד: מקיים המלך
 בו האבידה אין סימן - ואין יתיאוש / לא יוכל להוכיח שלמו (המתן יכול להיות כחול, בעזרה בה
 מנוח, במקום בו רשאי אצלו) או אצל (האבידה מאבדה במקום בו כיום העובדים אינם -
 שכן אונסי חייבים העקרון השנה אבידה זמן התיאוש כי סמך להניח שאולי ישבו לו או אם
 ה"ה האבידה לא נטוה פרוטה ² אבידה שהנוצא לפי רשאי עקרה אצלנו: אבידה שהמתן
 האובייקטיבי מראה שהמאכל לפי התיאוש ממנה: אם האבידה יש סימן שלפי נותן אבידה, ואם
 אבידה במקום בו יש רוב יהודים שמתווכים העקרון השנה אבידה נשארים ראוה אבידה הינו
 מתוכם אחרונה, לא יוכל להתפלל ממנה - ואבידה לא יוכל עקרה אצלנו עליו להשיב אותה אצליו
 במקרה צדק אמעון מצא בתלית ה"ג של הדירה אם המוצא - אמעון אין פסולת מפי חו"מ
 השנה אבידה שכן אינו לוקח/מכירה שאין מקורו אומדן לפי אבידה זו. מוצא שנה ככס נסל זה
 זה והיא מנוחה במקום מאוד פפזים: (לוי ג'ג בדירה מסוימת) משעת יש בה סימן וזלן
 חייב אמעון בהשבת האבידה שכן המתן מראה כי כפיך להניח שנתן האבידה לא התיאוש ממנה
 (לא מצוין אם הדירה בפ"ה בפסולת יהודים או אינם או שומרי מצוות או לא - אבל בהנחה שמצובה
 בארץ ישראל יוכל ונתן האבידה מנוח כי (יהודים שעינלו את האבידה) אם כך אמעון הוכיח
 אמעון ה"ק האבידה לפי הפן הישואלי מה שמקבל להכריח שחיים בה מנוח ההלכה - אלוהים
 פ"אין ספק' הביט המקדש (נשוי קיים) ונשאי, בביט ה"קס או מקום מוכיזי אחר משלא נמצאו
 והתלים אמעון בהם אם המוצא אצלנו אצלנו, בין זה עומד במערה להלכה, שכן לפי ההלכה
 האבידה אצלם לפי עובדה אצלנו הנוצא לפי אם לא נמצאו התלים הנוצא מתווה אשמוה
 האבידה לפי המצאים (אם אין תפרי קוטה שלמים) וזאת בתנאי שהאבידה נותן לשמירה
 כמו שתיאוש: קיימים מצבים בהם המוצא מורשה אמעון אם האבידה, אזולם כל זאת חייב
 אשמוה או הכולל אצלנו: ³ מצב בו האבידה יכולה להתקלקל (למשל שן תפוחים) - רשאי למכור
 ואשמוה הכולל ⁴ במקרה שבה כחם מכיון שמצביק טיפל: אם לוקח נותן (מנו פרה שמשקה חלב) -

הערות המרצה

הערות המרצה

חיה לשמני אותה שנה - ואז למכור ואם לוקח היא נומן (כמו כל שנה מליך איסל) - חיה
 לשמור כל יום ואז למכור הכל אופון, אין זה הניקרה. אז כן המשווה בריכה להשמור להקליר
 חז (היוצאם - ולא אמתן ולא המשטה יכולים להקבירה להחליתם. ^{ויק} יפסוק הבורר
 יתרה נצא, הקטין העבה זוכה - במיוחד כאשר לא נקם עק (המקרה פט,
 היום רק. שא מרווח. זאם לא גאל נק) ממחבו. אליו האביבה בוקר וכו' "חיה" או להחיה
 מנון - אלוהי "לפנים משורה רבין" = משנה, מעבר לתורה החוק. מנה עקרון חשיב הויש והטו.
 ואז כן איסל המצב בו אמתן ינים שהמטרה התיאוש מהאביבה - כמו בסופו האמוראים
 בשנה הקורה עם מצאו כביכול אונק ולמורה של הקורה שם אונים - הוב אומר בו אם
 יגיע המוצא - נהג לפנים משורה רבין ומצדו לא האביבה. זאם אל כך יכל להסתמק
 הבורר הפסיקו.

2. החתם סופר קובע בהשוכה כי זוכה ששכח הולן רשאי לתבוע היותו בגין העוכה לאורה
 נכאיו כי עפ"י ההלכה הוא לא רשאי, שכן קיים איסור גביה ריבוי. אולם החתם סופר
 מרחיב שכן קביעה זו של החתם סופר מכוססת. אז "היתב עסקה" (יש לשים לב כי
 איסור גביה הורה אמר שנכאף פון שבממון - אסור להחיות עליו). אולם "היתב עסקה" אינו
 מתנה אז בין תורה אלו מהורה "העכמה" אז רבין - נוצל של החוק זמ' להחייק אל החוק
 כך שבכונה פורמאלי אינו אוביים אל החוק אולם מבחינה מהותית בפדכ אינו מקיימים את
 רבין המתקן מבחינה מהותית. איסור גביה ריבוי מכוססת אז ^{אב} בו נתינה הלוואה לפני
 עפי הרמב"ם הלוואה לפני טובה יותר ממנה שכן משיכה אל הפני את האחרונה עסקים חייב ולרוב
 אמתיה. אז כן נחשבת כחלק מגין הצבקה. אף אסורה בריבוי היות עסקה רופק את הריבוי
 שכן המלווה אלוה לחסו שחפס עסקה. זאם ובכך מהורה מקל על הקוש. הפורמאלי של
 איסור גביה ריבוי (כאשר לא מצוי ברלוואה לפני שכן במצב זה הו אדם מלווה כספים ממני
 אמטות כוח ועסק רווחים מניסל. פי - אין סיבה שלא אצכה לתת כרווחים - הריבוי מהורה
 נחם זה ולכן מבחינה מכוונה אין קוש. ונראה כי העומה לו נתפסה להיטימה. במקרה
 פני מפורז אז גביה ריבוי אל שכו שהולן - כל זוג העכר של הקובה נמצא בידי המעביד -
 נמן זכאף לזא ראלו הלווה הקובה למעביד אכסו - ~~היתב אל רבין לפני~~

הערות המרצה

ההוכחה מאומתת את הישג המורה:

~~בין המלך - באונין בטחון, צבא, פיקוד, חץ וקשת
דינא דמלכותא דינא - הישגיו מוטון - מכות מה?
תקנת קבל - הסמכה של הדיבור
מניין - אמנוק יש עק חשיב בדני והבדל - בין המניין קדורם של הלכה
ממקרה זה - דייק אריאם שוק באומת (יוקא)
זה לוקח ממנו~~

בשורה והשט חידוש - הרן
הסכנה זקוקה - ט
הסכנה אזהרה
שורה בנינו
תקנת חלף

אלו יתר הוואו עסקיו שבו התחייב יא היה להפיק נוחים אם כספו של הלווה בתקופה
שכונה אצלו ואלו בן קדם הוחם סופו כי באמצע היתר העסקי אפשר להתגבר על הקושי
הסמנטי של איסור גביית ריבוי (ב) הוואו שרמק הישנאלי מצנה חובב בתשלום ריבוי
המצב זה וכו' להשלים רק בתנאי והתורה מאמנה זה הפין הפך ההלכה מכירה בפין
הציג מכוח מספר אופטנויות: א) פין המלך - מלך ישנא וסמנטיא: ב) דג' בנושאים של כחוק
צבא חול ופומה (2) מכוח "ציוא צולכומו פינו" - ג) פינוי ממון ההלכה מכונה בפין הזה
הפומה מספר אישיו - מקור ההנהגה כולל זה ~~הוא~~ ^{מקור ההכרה} הוא המשפט ה השאלה הוא הול
אם חלק הנוצח לפין ישנאלי שאינו קפוי ההלכה: א) מנייה המלך בתלים אל האול והחש
מפני גיחש - במתנה זה אינו הולל לווט. למלך/שטן ישנא ששק אין הוא בתלים אל האול ולו
אנו לאדם זהו זמן לאו יהיה אימול הפין הכי (3) מנסכמת חשם לחוקי המלך - הרכ קוק
אומכ כי השטין הפומקט. מהווה תחולל למלך ולפי גישה זו אל אותה כמה ומה יש לאול אם
ציוא צולכומו פין ולקבל הפין הכי (3) הרכמה אהיה עבדים למלך לשי גישה זו במקרה דין לא
יתול פין המפני ששן הביקור אל גישי כי שרולל יחול רק בתפניוים (המבאום הנוצה למלך (4) -
"מבוא הדפני" בגישה המצומצמת (מחמה משכח מצומצמי נוח) - שם ^{יתנה} ~~הפין~~ פססמנה למלך אלקים
מקבל משפט שאו הוכנה אל ההלכה - יחול אהיה משאום לשטן ישנא (5) מכוח תקנה ח'ל שנתקנו
ב. ג. מני - טו"ג. כולל קבלה רק של הפניו שיהיו אצ' ופניו חשלים לא יתווספו * פינוא צולכומו פינוא
יש הוואו שפיו יתקבל כשום סתירה לפי דין תורה למנוח שחאום כי כן יש קבלה אם בסתירה
ציו גענה אולם הוציב זה קשה יותר לאול - בל אופן העקה דט אין סתירה אם ציו תורה ולא עולה הקושי
(3) מכוח תקנה (ה) - (מתן אהוה ציו המפנה נתקנה קהל שנתקנו (במהי הפי - וצוא משום
שסמנטי הציבור שווה לסמנטי סוה"צ ולכן וכולים לחייב גם המיטל ומניח הפקדיה פין הפקד - הפקד
ציבור הפקד. הקושי בהלכה בפין ^{השנאלי} מכוח תקנה קהל הוא שיש הפומים אישנו איש חלוב
עסקיה כאשר מצב אחד ניתן לומר כי (הש) בל איש חלוב אולם מניח בל"כ ברושם תלמיד חכם
מכוחכבוד שחנמים אפקמא הוכי. ודגשי בושנא יש לתוודו חכמים אב"ל לאו ~~הוא~~ מאמטיים אצלי-עלה
קושי במיוחד במקרה דין שנוצה כי ציוני עבדה שמום לאהבה נקצותה שם קיימה גישה הפומ
במיוחד אישנו איש חלוב בתקנה אצלי נקצותה (4) מכוח מניח - "כמה תורה אביק אל מסור
תנה אמק' - אמנה חק חלוב במתנה אסור אב"ל אומי - במיוחד אמנה יש חלוב תורה

הערות המרצה
למלא

הערות המרצה

בפניו זכורה אפינו קניין. בפניו זכורה - מענה המענה (הוא הוא הקופה והוא על אפס הלכה
10. בן בפניו זכורה ככה אהנות שהלכה תאמר את המנהג אפס לפי צין המענה הקופה
באומרו צין המענה מכוח מנהג (הוא שלביק בפסול שהראו שכן (וזה לזכור וזה אוקס צין
מנהג חוקר וחוק מכנס. אולם אלוסקיה רבים קל יותר לרובי בפני המענה מכוח מנהג כי
אז אין האומה רובה הסלמה המעוקק מכוח אפס אלו (נראה כי יראה אהוא העפלה המקרה
צין על לסיק הלכה המיוחדת המקרה צין. הוא למעשה שכן תומך בהלכה.

3. הרימון הקדמותו מציון הפני הקורא כי למנוח וכוחו עם רוב צדדים, אז לו אקומו
עושים שמעטות הרמון הם האה ואילו רוב צדדים אפס. נראה כי הרמון הוא אה
(המחוקק כסוגיה המעשית את ההלכה) (הניגוד לצדדים הנוגים לפיה המחוקק אינה טובה שכן
הצדו הצדד הסניגורין אל היו המחוקק (היה חוק ברוב ש הניגוד לכה"פ סניגורין קטנה אפס.
צין על שלשה אפס המחוקק היתה השל ירדה הצדדים (לא תפסו על אפס הניגוד).
וכאן בהסמכות אפס על פירוש לפי אין אמה אמה "אילו ואילו צדדי אלוקים חיים"
(המחוקק אפס)

קיימת אישה המסורה כי "אילו ואילו צדדי אלוקים חיים" שכן א רובו. הצדדים (ניגוד מחוקקיה)
3-
אם כשנראה לנו שתכנס טובה - אין טובה הוא שכן המחוקק קמה במצב בו מנסים
להכניס מקרה מסוים תה קווי הגבול של הלכה מסוימת והקו הצדק הנהפך בין מקרה
מחוקק הוא שמכנה את ארובו הלכה כזו או אחרת. ואם כן (החמ"ק) א טובים הם פסול
מצימים את המחוקק מצד אחר. בנפול נאמר כי אפסו למשה בהר סיני. (ניגוד) (נימוקים
שונים עם מצב ומחממים הם שצדדים אלה הם כגשו הם מצד רויים וכל אלה מציבים נימוק
אחר והכרחי שונה. נראה כי הרמון, ניקט לפישה לפיה כבודו המחוקק והצדדים הוא טוב
והוא ^{מפניו} על לים רחבים יותר אהרבה במחוקק שכן אפסו צדדים המניחים שמוחא עליה
(החמ"ק מהאויים)
לשה אמתו המחוקק הצדק (הוא בפומבא שלטא הנה בתורה השנה - שם היתה צד המניחים)
אין בשל קיומן של אמירה שונה למנוח שהחמ"ק. אמן בניהוד אפס. הרי צדדים מצדיו הוא שיש הרי צדדים צדקו
או למטה מאוסה

4. צין בכור לו החוסה חמוסלה על יהודי אפסיה הכהם או השה הראשון שנתה מנהגין -
אומרים להביאו בקופון עקרה בבית (העקדה) ^{אפסיה} ^{המצב} ~~הוא~~ בו הבינו (ולד עם מוש - אין
להקריבו והוא מותר לאפסיה 2 הפרכים אפסיה על בין ליה: הם: (1) עלשה שמתה עם אפסיה
מניחא לומר שכן איים אינם חייבים בהקדמת הכור וכן בצדדים אפסיה (2) אפסיה מוש

הערות המרצה

3 = יש פתיחות קצרות בעקבות אלה

מי שפיר - ליהי קלה אתה מאל ביה"ד גם לרון התנהגותי של האדם זהו חמה עסייה בדיעור והטוב
במקרה זה, אדם סכים לסיק מט והתמורה שלענה, אזולא לא בודם נוסחה קניין, מברוינה משפחה האדם יכול
לחבו בו שכן משנה הקניין והוא שמסיד על גב' ומתווה הנבירה בעלת טעם אולי אגב בו שלמה התמורה וניאזה
אמורה ^{אמורה} שיהיה בן אמו בדמי ומה חצי בו טכור לא עניינה - יחול ביה"ד יקול אולי "גוי שיהיה" אולי
אמור (התקול) שפרח מדני התקול ודני הפלח וכו' הוא שיפוע טעם - התקין הוא להיותם את הוועד בו - בדומה ל'
לחיים בקניי טעמים" - שם קיימות גמלה החמורה כי זה באוני לא באמת רתני האדם ויתלם בעל אמה אולי
בדבר ההנהייה ואלוהין מאט דחוקה באדם שישלם פצוי. דק במקרה זה משנה שונתה היש והטוב מויה עליו
יש אולם אהלם אה יתקרה.

המנוי טרם נולד, שכן (חשב קצת) רק מרגע היוולדו, ד"ר הנסטר יב לרפת האם וביציה מיום קטן
(כמי חתק באמן למשל) בדוגה אלק יולד עם מוח ויהיה מתר לאנולה. רעיונה זו (חשבה ללגיטימיות
שכן כיום משורה ביה המוקד אין מהיום יותר קרובן בכור והעצב הוא שההכוו צהק אהולד
ויש לתת לו עראי קטור עד שיפיל בו הומם צמחמו ויהיה מתר לאנולה. כאשר העצב
לדי קלא עקבור למן ים עד שיפיל בו הומם ואולה החשש כי ותבולו ביהווי החכור והטור
ושחטורו לאנולה או יקחלו לעם ולעין אקצופים החתומים אכבד העכמה ל, על החוק
על מנת מצב בו יהיה חטא - הם רואים את החלטה כפני הרע במטוטי ולכן היא לגיטימית
5. הולדתו כמתראי - גישה האומרת כי יש לפסוק לפי הפוסק האחרון. בהקדמה שמרוא (אמצע

תקופה האמריאית עבדסול תקופה החלוצית) ובמחוקק, יחס אחרו, (למשל כהרשם למקורו המדויק של התקנה
לפי גישה זו אין תולק על הנאמר במשנה ובתלמוד משום שתכנים מסכיתו כי לאו תולקם על
רק - וצא משום שחכמי התלמוד קדמו יותר למטורה מבחינת זמן והל' רוח הדבורה (הבטחה רבונה)
ואחלשין הסנה מלה ברורה שבו הבנו שלאו יספו לאמר כמורה, שולחן ערוך מייחס תוקף גם לערכי
הפוסקים החושונים ואומרו שאין לתוקף עליהם (מנינם אולם גם בחיבורי ספרו הוציא משה) ולכן בל תקופה החלוצית
של התלמוד הייתה ההלכה שפסקים לפי דברי הפוסק הראשון שכן בצי שטח האומד הייתה שהתלמוד
היוו משפטים אור פברו רבם וכן משפטים על דבריו - בכור שלי ^{סרה} יוצג טב יותר למד התבון. אילי, אומד

תקופה האמריאית מצונו של רבא חל שינוי בצידי הלימוד - הלימוד נהיה פתח והתלמידים צנו ולמדו
מאמן פטור והכניסו בעצמם ולכן תמונה הייתה רחבה יותר קיימה גישה האומרת כי והלכותו
כמתר חל אם אחרו תקופת התלמוד אינן יתוקים של תוספת הרחמה הקטנה שלנו והחכמה והמלטה
של הים (צומחאיה הונס והסוק) אלא אונגא לחלק עליהם - ניצב נכדו במחוקק של בפוסקים מאותו דור,
משום שהפוסק האחרון לקח במשך את צדד הראשון והראשון לא, ^{ואם אדם בפרו צדיק} ~~אז~~ לניח ככאם סניו
עומת אר ניאה כי הכחא בשולחן ערוך ^{קדמ מניו} ~~הכחה~~ בין חכמים קודמים ומיין שאינו מאיל הלא

7. שפת - צוה קלה אורה מסל ביה' ע"ה אנון התקנתו של אדם ע"ה עקון גיטת הישר והטוב בוגר ביה' במצב
בו ^{כוננה} ~~היה~~ קסקר מכר והתמורה שלמה, אך אזכורה חשה קנין מחינה משפטיה האפי יכול לתורה בו שכן חשה
קנין הוא שמתע על ג' אולם משום ששלמה תמנה ואם נראה אכיה' שנאלץ כן חמי בצמחו ומע בו מטכול

יכול ביה' לקל אומי "מי שפס מדנו המבול והפלא הוא שפנס מתק" נאמנה ע"ה להכתיב את החכר בו, בדומה
ל' חייב קפוני שמתים" שם קיימה גישה האומרת כי אין זה באמ פטור האם מלשלם אלא לבה ע"ה אומרו, ולחלשן
5 בליל - הרמ"א מאלף והלוע קנין קנין הקרצה (הורמ"א)

חמשק
שורה
בהקשר
י

הערות המרצה

לצמתיכו לשלם את הפיצוי ~~שאתו~~ ה"צמחה" משום צרכין עשיית הישג והטוב באשג הסאיובה ש'מי

שפיק"י יניג את היצד החער בו אהשלמה הססקה.

סיטואציה - נחומה שנואיים בה כמנהג אהחיל. את משיגה הקניין ^{במקום} ~~המקום~~ ג'ו (היג נק) (נמו במנהג הכוה הניו)

הערות המרצה

הערות המרצה

